

EL REPROPI

Tradicional catalana

Recollida a: Biosca (Segarra), el 1923

Informant: Josep Pavia, 65 anys

Font: MASSOT I MUNTANER, Josep. *Materials de l'O.C.P.C.* vol. II. Barcelona: Fundació Concepció Rabell i Cibils, Vda. Romaguera, 1928, pàg. 137-138

Principi de seumana — me'n poso a festejar,
d'una gentil minyona — me'n vai animorar;
i al cap dels vuit dies, — les joies li'n vaig dar,
i al cap dels altre quinze, — ja me les va tornar.
— Aquí et torno les joies, — jo et diré lo per què:
m'han dit que eres repropí, — amb tu dingú hi vol re.
- Repropí o no repropí, — minyona què hi faràs?
tu me n'has dat paraula, — jo ja te'n tinc al llaç.
Te'n pararé la cúria, — no et gicaré casar.
- Si me'n pares la cúria, — trista, com ho faré?
antes no en siré teua, — monja me'n posaré.
— *Antes* no et posos monja, — mira, pensa-t'hi bé,
que l'estat de les monges — no saps quin estat é:
Et faran estar tancada, — no et podrás divertir,
sinó un poc amb les altres — que te'n faran florir.
— Ara me'n penedeixo — de tot lo que et só dit,
veic les teves fineses — que has de sê el meu marit.
— Vet-en aquí vint duros — i encara en gordo més;
trauré llicència closa, — no caldrà pensâ-hi més. —